

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

4 V. fuerit Sacramentum aliuius legis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

237

quod non apparet verisimile. Sed dicunt aliqui hæc rectè conuincere, illum baptismum datum esse Ioanni ex instinctu Spiritus sancti, nihilominus Ioannem illum ritum instituisse. Sed non video quomodo hæc cohereant. Alias eodem modo possent dici sacramenta vetera instituta à Moysè. Quia licet ea acceperit ex reuelatione diuina: ipse tamen fuit primus eorum promulgator. Deinde quæro, quid sit baptismum institui à Deo, nisi quod Deus ipse tradat, & præcipiat ritum talis baptismi, quod enim tradat per hominem, non tollit, quoniam institutio diuina fit. Quocirca si aliquando vocatur Ioannes institutor illius baptismi, intelligendum est, quia fuit primus promulgator. Ita loquitur D. Th. 4. d. 2. q. 2. ar. 1. Tandem coniectura alterius opinionis parum efficitur, eam enim dissoluit D. Tho. hic art. 2. ad 1. dicens baptismum Ioannis denominatum fuisse ab ipso Ioanne. Quia cum spirituale non conferret effectum, nihil in eo agebatur quod ipse non faceret, & ideo quamuis ipse non esset institutor illius baptismi: tamen quia in executione non solum erat minister, sed veluti causa principalis, ideo ab ipso Ioanne denominabatur. Et nihil aliud significauit Augustinus citato loco, cum enim dicit Ioanni datam esse potestatem baptizandi, non est sensus, illi datam esse potestatem instituendi baptismum: sed conferendi illum propria virtute, & per modum

Thom. li. 2. principalis causæ. Quot etiam sensu dixit Tertul. lib. de baptismo cap. 10. *Ioannis baptismum diuinum fuisse, mandatum tamen, non & potestate, quod & Ioannem a Domino missum legimus in hac munus, cæterum humanæ conditione.* Quibus verbis idem, quod D. Thom. hic, docet, scilicet baptismum illum fuisse diuinum quoad ritum, & institutionem: non verò quoad effectum, ideoque *humanum* denominari, quod idem est, ac denominari baptismum Ioannis. Addi etiam potest, sicut lex vetus dicta est *lex Moysi*, non quia eius ille autor fuerit (hoc enim sensu lex illa diuina fuit, quia solum Deû habuit autorem) sed quia per Moysen primum est promulgata, & quia spiritum non dabat, neq; alium effectum supernaturalem secundum se habebat: sic nimirum dici de baptismo Ioâ. posse.

Ex his dico tertio proximam causam illius baptismi effectum fuisse sanctum Ioannem. Hoc per se notum est ex Euangelio, & ex paulo ante dictis explicatum relinquitur, Ioannem non tam fuisse ministrum, quam principalem causam illius baptismi, quamvis utroque modo denominari possit. Nam in genere causæ moralis dici potest minister Dei, quia missus ab illo eiusque iussu illud ministerium exercebat, tamen in genere causæ physicæ dici causa propria, & principalis potest, vt ex D. Th. hic colligitur. Quia quidquid erat in illa actione, vel effectu eius, humana poterat virtute fieri.

Dubium.
Sed quaerit aliquis, vtrum Ioannes solum per se ipsum baptizauerit, an verò etiam discipulis illud munus commiserit. Cum enim ille baptismus tantum fuerit quædam ablutio exterior, videretur simile potuisse facile per alios exerceri. Nihilominus Ioannem solum per se ipsum baptizasse, est expressa sententia Cyrilli. 2. in Ioan. c. 37. & fortasse aliter fieri non potuisse, probabilius est. Et primum quidem colligi potest ex Ioan. 3. & 4. nam in priori loco sic dicitur. *Erat autem & Ioannes baptizans in Ænon iuxta Salim, quia eque multe erant illuc, & veniebant, & baptizabantur, nondum enim missus fuerat Ioannes in carcerem.* Vbi ponderanda est illa particula, *enim*, redditur enim causa, quod Ioannes baptizaret, quia nondum erat missus in carcerem, ex quo colligitur non per discipulos, sed per se ipsum baptizasse. Nam si per discipulos baptizasset, potuisset vtiq; baptismus eius durare etiam ipso coniecto in vincula. Vnde in posteriori loco de Christo explicatur, quod non baptizaret ipse: sed discipuli eius, quod de Ioanne non dicitur, sed solum baptizasse.

Responso.
Ioannes non per discipulos, sed per se ipsum baptizauit.
Cyrill.
Ioan. 1. & 2.

A Denique hoc colligi potest ex illis verbis eiusdem Ioannis, *Qui misit me baptizare, ille mihi dixit*, Ioann. 1. folio ergo Ioanni datum est præceptum baptizandi; nec legimus datum esse ei potestatem communicandi munus illud cum alijs hominibus. Præterea ex fine illius baptismi hoc colligi potest. Ordinabatur enim ad Christi manifestationem (vt diximus) & ad munus præcursoris pertinebat, sicut ergo Ioannes non poterat per alios exercere munus præcursoris, ita neque baptizare. Quocirca quamvis ille baptismus esset tantum in aqua: tamen quatenus erat cæremonia quædam sacra, vna ex circumstantijs illius erat, vt à Ioanne solo ministraretur. Et hinc sumi potest alia ratio, ob quam ille dictus est baptismus Ioannis, quam significauit etiam Augu. lib. 5. de baptis. c. 13. & tract. 5. in Ioan.

B Contra hoc verò obicit potest, quia Act. 19. dicitur, cum Paulus peruenisset Ephesum, peruenisse ibi quosdam discipulos Ioannis baptizatos, quos Ioannes baptizabat, qui non videntur ab ipso Ioanne potuisse immediate baptizari, cum ille nunquam Ephesi baptizauerit. Respondetur potius credendum illos fuisse Iudæos aliquos, quæ eo tempore, quo Ioannes baptizabat, Ierosolymis inuenti fuerant, & ab illo tunc fuisse baptizatos. Quod ipsemet Paulus sequentibus verbis indicauit, dicens, *Ioannes baptizauit baptismo penitentæ populum, &c.*

Ex quo vitio colligitur, qua ratione baptis-
mus ille durare non poterit ultra vincula Ioannis, & cū
vita illius simul fuerit extinctus, vt late docet Augu-
stinus. tract. 4. in Ioann. Quia nimirum solo illius ministe-
rio nitebatur, & sicut Ioanni nullus successit in mu-
nere precursoris, ita neque in ministerio baptizan-
di illo baptismo. Quod autem vsque ad incarcerationem
Ioannis durauerit, in commentario art. 5.
explicatum est.

S E C T I O IV.

Virum baptismus Ioannis fuerit sacramentum ve-
teris, aut nouæ, aut alterius legis.

Primo hæretici supra citati, qui hunc baptismum eundem esse existimant cum baptismo Christi, consequenter dicent esse sacramentum nouæ legis, non enim negant nostrum baptismum esse verum sacramentum. Quanquam fortasse Donatistæ non dicerent, illum baptismum, prout à Ioanne inchoatum, pertinuisse ad nouam legem, sed fuisse iterum ante illam. Hæretici vero de huius temporis, qui dicunt Ioannem inchoasse nouam legem, consequenter dicunt, illum esse sacramentum nouæ legis, vnde referunt Lindan lib. 4. Panop. cap. 19. Canis. lib. de B. Ioanne. Belarmin. l. 1. c. de bapt. cap. 16. Et hi consequenter etiam docent, baptizatos baptismò Ioannis non fuisse iterum baptismò Christi baptizandos.

Sed horum hæreticorum nullum est fundamen-
tum, vt ex hactenus tractatis de ritu, & effectu illius
baptismi constare potest.

Secundo fuit multorum Catholicorum sententia, baptismum illum fuisse verum sacramentum specie, ac natura diuersum à nostro baptismo quia tam in ritu, quam in significatioue, & efficacia ab illo differebat, distinctum etiam à sacramentis veteris legis, quia talis baptismi modus in tota illa lege non continebatur: simile tamen sacramentis veteribus, quia erat egenum elementum, quoniam gratiam non conferebat. Ita opinatus est Hugo Victo-
rin. lib. 2. de sacram. p. 6. c. 6. Magister in 4 d. 2. quem ibi D. Th. q. 2. ar. 1. q. 1. sequutus est; & Bonau. ar. 2. q. 2. Durand. q. 3. Palu. q. 2. ar. 2. Richar. ar. 2. q. 1. Alexand. 4. p. q. 3. mem. 3. Marfil. q. 2. ar. 2. Fundamentum est, quia ille baptismus erat quedam sancta cæremonia ordinata ad aliqualem hominum sanctificationem, & signi-

Hug. Vict.
Mag. Ji.
D. Thom.
Bonauent.
Durand.
Palud.
Richard.
Alm.
Marfil.

Ioan. x.

Augustine

Augustin.

Lindan.

Canis.

Bellarmine.

my Vis.

1. gift.

Thom.

ornament.

durand.

Richard

1626.

Marfil.

3

& significans gratiam, & spiritualement ablutionem per Christum dandam, nihil ergo illi deerat ad veram rationem sacramenti, quin potius Marfilius existimat fuisse perfectius sacramentum, quam legalia, quia non solum significabat gratiam, sed etiam proximè ad illam disponebat.

*Baptismus
Ioannis non
fuit sacra-
mentum no-
ua legis.*

Dicendum verò est primò, illum baptismum non fuisse sacramentum nouæ legis. Hoc est de fide. Et probatur primò, quia sacramenta nouæ legis tantum sunt septem à Christo instituta, ille autè baptismus nullum ex his sacramentis fuit, maximè enim fuisset baptismus Christi: quod dici non potest secundum fidem, ut ex dictis constat. Quia differebant, primo in ritu ex parte formæ, quæ rei essentiam constituit. Secundo in efficacia, ut ostensum est. Tertio consequenter in significatione, quia baptismus Christi significat gratiam præsentem, quæ per ipsum datur: baptismus autem Ioannis, vel non significabat gratiam, vel non ut à se conferendam. Quartò in origine, quia noster baptismus institutus est à Christo Deo homine, ille autem à Deo, ut sic inspiratus est. Quintò hinc fit, ut ille baptismus non potuerit esse professio, neque omnino Sacramentum nouæ legis, sicut est noster baptismus, quia neque fuit institutus ab auctore huius legis, ut sic, neque etiam tempore huius legis. Nam antequam hæc esset inchoata, ille incepit, & extinctus est antequam illa fuerit tradita. Hinc fit sextò, quod per illum baptismum non imprimebatur character indebilis, sicut inprimatur per nostrum. Quia per illum non regenerabantur homines, neque profitebantur aliquam legem, neque efficiebantur capaces aliorum sacramentorum magis, quam antea essent. Et ita hæc est omnium Sanctorum Patrum sententia, quos latè retulimus scilicet. 1. & 2. & omnium Theologorum, quos paulo ante citauimus.

*Ioannis ba-
ptismo ba-
ptizati ba-
ptismum
Christi te-
nebantur
suscipere.
D Thom.
Ad. 19.*

Ex quo inferunt omnes (vno excepto Magistro, qui in hoc grauiter errauit) illum baptismum Ioannis non fuisse ita ad salutem sufficientem, quin post institutum, & præceptum Christi baptismum obligati fuerint omnes ad suscipiendum illum, etiam si baptismus Ioannis essent baptizati, sicut D. Thomas hic docet artic. vltim. & sine vlla dubitatione est de fide certum. Quod manifestè probatur primo ex illa historia Act. 19. Vbi baptizati baptismus Ioannis insi sunt iterum baptizari baptismus Christi, ut euidenter constat ex plano literæ contextu, & proprietate verborum, quæ hæretici huius temporis variis modis conantur ad falsos, & metaphoricos sensus detorquere, tam improbabiler, atque impudenter, ut superuacaneum censeam eos referre. Præsertim cum legi possint apud Canisium lib. sæpe citato, cap. 7. & Bellarminum libro 1. de bapt. cap. 22. Prædicto autem modo intelligunt eam historiam Chrys. Beda, & omnes expostores. Innocentius Pap. epist. 22. cap. 1. Orig. tom. 8. in Ioannem. Hier. Ioelis 2. & Dialog. contr. Luciferianos Ambros. ad Galat. 3. Aug. lib. 2. contra literas Petilianas, cap. 37. & lib. 5. de baptismo, cap. 9. & 10. Vnde tract. 5. in Ioannem: *Qui baptizati sunt à Ioanne, non eis sufficit, baptizati sunt enim baptismus Christi, quia non baptismus Christi erat baptismus Ioannis, qui decipiunt baptismum Christi, baptismum Ioannis non querunt, qui acceperunt baptismum Ioannis, baptismum Christi quaesierunt.* Et confirmatur, quia verisimile est aliquos ex Apostolis Christi fuisse baptizatos à Ioanne, præsertim Andream, qui discipulus eius fuerat: quin potius de omnibus, id affirmant Chrysost. hom. 12. in Acta Apost. & Tertul. lib. de baptis. c. 12. & tamen constat omnes Apostolos fuisse baptizatos baptismus Christi, ut videre licet in August. epist. 108. ad Seleucianum. Quin etiam est verisimile, multos ex iis Iudæis, qui initio Apostolica prædicationis Ierosolymis conuertebantur ad fidem Christi, fuisse

*Canis.
Bellarmin.
Chrysostom.
Beda.
Innocen.
Orig.
Hierony.
Ambros.
Augustin.
Chrysostom.
Tertul.*

Augustin.

ante à Ioanne baptizatos. Dicunt enim Marcus cap. 1. *quod egrediebatur ad Ioannem omnis Iudæa regio, & Ierosolyma vniuersi, & baptizabantur ab eo, & tamen omnes sine discrimine, cum conuertebantur, statim baptizabantur baptismus Christi, ut constat ex Actibus Apostolorum, ubi c. 2. querentibus Iudæis à Petro & reliquis Apostolis: Quid faciemus viri fratres? respondit Petrus. Penitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi, &c.* Quibus verbis baptismum Christi proponit omnibus ut necessarium, quanquam dubitari non possit, quin multi ex illis essent baptismus Ioannis abluti. Tandem simile argumentum sumi potest ex verbis Christi Matth. vltimo. *Baptizantes eos in nomine Patris & filij & Spiritus Sancti.* Ex quo præcepto fumen- *Mat. vlt.* da est ratio à priori huius veritatis, quia baptismus Christi omnibus hominibus est in præcepto, ut necessarius ad salutem: sed per solum baptismum Ioannis non impletur hoc præceptum. Tum quia baptismus Ioannis longè alius erat à baptismus Christi. Tum etiam quia ille baptismus non imprimebat characterem Christi, ergo. Quocirca sine fundamento distinxit Magister inter baptizatos baptismus Ioannis. Nam si non habebant, inquit, notitiam Trinitatis seu Spiritus Sancti, indigebant baptismus Christi propter locum Act. 19. si autem iam habebant notitiam Trinitatis, non oportebat iterum baptizari. In quo grauiter, & valde inconstanter lapsus est. Quia ueritas baptismi Christi non est propter notitiam Trinitatis comparandam (ad id enim factis est instructio, & doctrina) sed ex præcepto Christi oritur, quod non minus obligabat eos, qui fidem Trinitatis habebant, quam qui illius ignari erant. Item cum baptismus Christi non solum sit præceptum: sed etiam medium necessarium ad salutem, eius necessitas etiam est propter effectum eius, quem non dabat baptismus Ioannis, etiam si homines illum suscipientes, cognitione Trinitatis polle- *Ad. 19.* rent.

Ex his ergo colligitur alia differentia inter baptismum Ioannis, & nostrum, quod hic est, ad salutem necessarius, non verò ille. Vnde etiam fit, ut oportuerit hunc durare vsque ad finem mundi, non tamen illum. Fit etiam, hunc vniuerso mundo fuisse propositum & prædicatum: illum verò tantum vni regioni Iudæorum. Denique hinc consequenter necessarium fuit, ut hic ministrari potuerit non solum à Christo, vel Apostolis, sed ab alijs etiam hominibus: illi verò satis fuit solius Ioannis ministeriū, quia solum pro illo breui tempore institutus est.

Quæri verò hic obiter potest: an pro illo tempore quo ille baptismus durauit, fuerit necessarius Iudæis, non quidem necessitate medijs, nam hoc modo satis ex dictis constat non fuisse necessarium, cum nihil contulerit necessarium ad salutem, sed necessitate saltem præcepti. Elias Cretensis super orationem 1. Nazian. §. *Idcirco Iesus baptismi aqua tingitur*: significat de hoc fuisse hoc tempore Diuini præceptum, sicut erant alia legalia. Veriustamen contrarium apparet, & ideo dicendum est, neque hoc modo fuisse necessarium, ut bene docuit Paludan. in 4. distinction. 2. quaestione 2. articulo secundo. Quia huiusmodi præceptum non continetur in præceptis legis nouæ, nec veteris, ut per se notum est. Neque sine certa ratione, aut auctoritate affirmandum est, cum ex voluntate Dei pendeat. Et confirmatur ex Luca septimo, ubi sic dicitur. *Pharisæi, & legis periti consilium Dei spreuerunt in semetipsos non baptizati ab eo*, fuit ergo ille baptismus in consilio, non sub præcepto. Vnde statim, & inferius capite vigesimo: reprehendit Christus Phariseos, quod Ioanni fidem non adhiberent, quodque in eum essent blasphemii: quod autem baptizari ab eo noluerint, nunquam eos reprehendit tanquam alicuius præcepti transgressi.

Mat. vlt.

Ad. 19.

*Ioannis ba-
ptisma
erat neces-
sarium.*

Dubium.

Elias Cret.

Responsio.

Palud.

*Baptismus
Ioannis in
concilio Iu-
dicatur. Phari-
sæi, & legis periti
consilium Dei
spreuerunt in
semetipsos non
baptizati ab eo,
fuit ergo ille
baptismus in
consilio, non
sub præcepto.
Luc. 7. &
20.*

gressores, signum ergo est non fuisse in præcepto. Congruentia verò esse potest, quia ille baptizatus non erat res adeo utilis, & necessaria, ut oporteret strictè mandari.

Baptismus Ioannis non fuit sacramentum legi antiquæ.
Nazarian.
Augustin.
 Dico secundo, baptismum illum non fuisse sacramentum legis veteris. Ita docent fere omnes Theologi relati, & ferendi, & Iustin. Martyr. q. 36. ad Orthodoxos, Baptisma, (inquit) Ioannis præiungit erat legis gratia, & ideo supra legem erat, id est, præter obligationem legis, vel etiam aliquo modo perfectior veteribus umbris, quia propinquius ad Christum disponebat. Et hoc modo dixit Naz. orat. 36. in sancta lumina, Ioannem non baptizasse Iudæico more, & Aug. libr. 5. de bapt. cap. 9. nulli hominum concessum esse ante Ioannem illo baptismi genere baptizare. Quia non in aqua solum, sed ad poenitentiam, & aliquo modo ad remissionem peccatorum comparandam dabatur, quod non habebant vetera baptismata. Ratio verò est, quia sacramenta legis veteris sunt illa, quæ in veteri lege continentur, & per Moysen à Deo data fuerunt. Vnde etiam circumcisio, quæ non est ex Moysse, sed ex Patribus, à multis non censetur sacramentum veteris legis, quanquam de illa maior quædam sit ratio. Quia licet non fuerit primum in illa lege data, fuit tamen veluti acceptata, & eius præceptum in ea lege obligavit, & veluti ianua ac fundamentum illius extitit: baptismus autem Ioannis nullo modo contentus fuit sub lege veteri, nec per Moysen traditus, nec præceptus aut observatus. Vnde ipsi Iudæi cum viderent illum ritum esse præter legem Moysis, interrogabant: *Quid ergo baptizasti non ex Christi?* Corrigendus ergo est Orig. libr. 5. in ad Roman. cap. 6. ubi dicit, Christum fuisse baptizatum, non eo baptismo quod in Christo est, sed eo quod in lege est. Vbi baptismum Ioannis vocat baptismum in lege. Et infra subdit, Baptismus Ioannis expletio erat veterum, non inchoatio novorum. Sed re verba ille baptismus non fuit propriè in lege veteri, (ut ostensum est) potuit tamen hoc modo appellari, propter quandam similitudinem, quia erat baptismus inefficax, & in aqua solum.

Obiectio.
Responsio.
Baptismus Ioannis non fuit propriè sacramentum.
Albericus.
Sonus.
 Dices, Cur magis dicitur expletio veterum, quam inchoatio novorum? Quia sicut fuit quodammodo terminus legis veteris: ita fuit initium nouæ, extrinsecus tamen utriusque, quia ad neutram pertinet. Respondetur, Quia durante lege veteri, & antequam noua promulgata esset, & institutus est, cessauit.

Dico tertio, baptismus Ioannis non fuit propriè sacramentum. Ita D. Thom. hic art. 1. & Alber. in 4. d. 2. art. 6. Sot. q. 2. art. 1. & recentiores omnes. Ratio tamen non ab omnibus efficax redditur. Prima esse solet quia omnia sacramenta spectant ad veterem vel nouam legem. Necessè enim est, sacramentum ad legem aliquam diuinam pertinere: quia à solo Deo institui potest saltem secundum potentiam ordinariam: lex autem diuina positua nulla est præter veterem, aut nouam. Baptismus autem Ioannis non fuit sacramentum veteris legis, nec nouæ. Quæ ratio efficax esset, si probaretur de ratione sacramenti esse, ut sub aliqua lege comprehenderetur, quod prædicta ratione non fit, nec videtur necessarium: quia non est de ratione sacramenti, ut eius usus præcipiatur, sicut multi de Confirmatione, & Extrema unctione putant. Et quia præceptum est quid extrinsecum, & posterius ratione Sacramenti.

Alia ratio est, quia ille baptismus non fuit per se institutus ad significandum, sed ad disponendos homines ad poenitentiam. Verum hoc in primis videtur gratis dictum. Cur enim ille baptismus non fuit propter aliquam significationem, sicut alia sacramenta vetera? Deinde non posset ille baptismus deferuire ad excitandos, & præparandos homines, nisi haberet aliquam significationem, quia non poterat excitare, nisi tanquam signum: sicut vox non

posset hominem excitare, si non significaret. Denique omnes sancti dicunt, Ioannem baptismum suo Christo baptismum præiungisse. Et D. Tho. dixit fuisse sacramentale quoddam, quod intelligi absque ratione signi sacri non potest.

Tertia ergo ratio fit, quia de ratione sacramenti est, ut sit ceremonia stabilis ad sanctificandum hominem aliquo modo instituta, & gratiam sanctificantem modo practico significans. Quam definitionem nunc suppono, latius in materia de Sacramentis in genere explanandam: sed in hoc baptismum fere nihil horum reperitur, quia ille baptismus nec conferebat per se aliquam sanctificationem internam, & spirituales, nec legalem, seu ceremoniam, quia non auferbat irregularitatem aliquam, immundiciam vel legalem: nullo ergo modo per se sanctificabat, sed solum excitabat homines, ut se peccatores recognoscerent, & aliquod humilitatis opus exercerent. Deinde non fuit ille baptismus ceremonia stabilis, quæ pro statu alicuius legis permaneret. Quo sane sensu intellecta prima ratio reicienda non est. Quia licet de ratione sacramenti non sit, ut singulis sit in præcepto: est tamen, ut permanentem habeat institutionem, atque ut hoc modo ad aliquam legem, seu statutum alicuius legis pertineat. At Baptismus Ioannis non fuit institutus, ut cum aliqua lege duraret, sed solum ut præambulum quoddam, & dispositio remota ad introductionem legis nouæ. Rursum non videtur ille baptismus habuisse practicam significationem gratiæ, quæ per illum baptismum, tanquam per signum quoddam practicum promitteretur, sed primo, & per se introductus fuit, ad excitandos homines ad poenitentiam, & humilitatem, & hinc quasi ex naturali similitudine habuit, ut aliquo modo Baptismus Christi futurum significaret eo modo, quo vnus actus virtutis ex natura rei significat alium similem, vel actus exterior interiori. Et hoc modo admitti etiam potest secunda ratio supra tacta. Non ergo fuit ille baptismus Sacramentum.

Quod si inquiras, quid tandem sit Iustinus q. 37. vocat illum præludium, seu proemium euangelicæ gratiæ, Rabbanus libro 2. de inst. cleric. c. 26. vocat, Veluti catechismus ad Baptismum Christi. Indicat etiam Hieron. Mar. 1. Cyr. 2. in Ioan. c. 57. appellat, Introductionem ad perfectionem. D. Tho. art. 1. vocat quasi quoddam sacramentale disponens ad Baptismum Christi. Denique (ut sæpe dixi) solum fuit ceremonia quædam externa ad prouocandos homines ad virtutem, quod non facit eam rationem Sacramenti, nisi latissimè ea voce uti velimus.

QVÆSTIO XXXIX. De baptizatione Christi, In octo articulos diuisa.

Deinde considerandum est de baptizatione Christi. Et circa hoc quaeruntur octo.

Primo, utrum debuerit baptizari. Secundo: utrum debuerit baptizari baptismio Ioannis. Tertio, de tempore baptismi. Quarto, de loco. Quinto, de hoc quod ei sunt calti aperti. Sexto, de Spiritu Sancto apparente in specie colubæ. Septimo, utrum illa columba fuerit verum animal. Octauo, de voce patrum testimonij.

ARTICVLVS I.

Utrum fuerit conueniens Christum baptizari.

Primum sic proceditur. Videtur, quod non fuerit conueniens Christum baptizari. Baptizari enim est ablui. Sed Christo non conuenit abluui, in quo nulla fuit impunitas. Ergo videtur quod Christum non decuerit baptizari.

2. Præterea, Christus circumcissionem suscepit, ut impleveret legem. Sed Baptismus non pertinebat ad legem. Ergo non debebat baptizari.

D. Thom.

Dubium.

Responsio.

Baptismus

Ioannis

quod.

Hieronymus.

Cyrillus.

D. Thom.

214.

4. d. 2. q. 2.

art. 3. q. 3.

q. 3. art.

q. 1. corp. 5.

Mat. 3. co.

12. op. 60.

cap. 9.

3. Præ.